

CHẠNH LÒNG THÁNG BA

Tháng Ba – mưa phùn lầy rầy, cảnh vật sũng nước, bầu trời âm đạm. Tháng Ba hoa gạo đỏ, màu đỏ lẻ loi trên con đường nhỏ, màu đỏ giữa đất trời xám xám cứ như tạo hoá đang giấu cốt tâm trạng con người. Cũng thật lạ là mỗi mùa xuân về, khi những cành xoan khắng khiu đâm chồi nảy lộc, vãi từng chùm hoa kín mặt đất là tôi lại thấy băng khuâng nhớ nhớ một cái gì... Tại sao không phải là những thứ hoa sang trọng như ly ly, đồng tiền, lay don, cẩm chương... đua sắc rực rỡ mà lại là hoa xoan nhỉ? Phải chăng những bông hoa tím tím bé xíu dịu dàng đã đi vào tâm trí tôi với những kỷ niệm của tuổi thơ yên ả? Phải chăng hoa xoan gợi nhớ da diết đến vùng quê nghèo của mình, nơi lũ trẻ chúng tôi thả trâu trên gò bãi rồi đuổi nhau chạy chí choé, có khi lại bắt cào cào, châu chấu xâu thành chuỗi dài đeo ở cổ, lúc lại bắt ốc, bắt cua và ngồi nhặt cỏ may bám gấu quần cho nhau trong ráng chiều man mác. Tháng Ba – sau hội làng, trong tiết mưa phùn bàng bạc, cả xóm chìm trong màu phớt tím và thơm hăng hắc của hoa xoan; nơi tình người mộc mạc “Tối lửa tắt đèn có nhau”...

Sau này khi đã cố gắng học tập với một mong muốn quyết liệt là được ra thành phố để mở mang tầm mắt, để khám phá những điều kì diệu bên ngoài cổng làng ngút ngát gió, có những khoảnh khắc tôi lại chợt nhớ da diết nơi tôi đã ra đi khi tháng Ba về, những hạt mưa lầy phây suốt tuần làm xanh đen cả những tán cây sấu ven đường Trần Hưng Đạo, đường Trần Phú. Tìm đâu một cây gạo rực đỏ như cây gạo đầu làng tôi, tìm đâu ra một hàng xoan giữa Hà Nội bây giờ? Mỗi khi chợt buồn tôi lại lên Hồ Tây nơi thi sĩ tài hoa Xuân Quỳnh từng viết:

*“Bây giờ mùa hoa xoan
Tìm một vùng Quảng Bá
Sóng ven hồ cứ vỗ
Xanh một màu mây che....”*

Mong gặp hoa xoan, nhưng biết tìm nơi đâu? Lạ thế, mùa hạ hoa phượng đỏ thắm cả đất trời, hoa bằng lăng tím từng dãy phố, vui mắt là thế lại không thấy băng khuâng, chạnh lòng như bất chợt trong tháng Ba, giữa đất trời mù mịt bất gặp một màu đỏ của hoa gạo, hoa vòng vang, màu tím của hoa xoan. Mỗi khi nhìn từng chùm bông vòng vang nở, nhìn những đốm hoa gạo đỏ chói giữa trời, nhìn những thảm hoa xoan dày kín lối đi... lòng tôi lại bồi hồi khó tả. Và lòng chợt nghĩ đến một lúc nào đó không cảm thấy rung cảm trước mỗi độ tháng Ba về, không còn thấy băng khuâng trước cảnh sắc thiên nhiên thì hẳn đời mất đi nhiều thứ lắm.

>> THU HUONG